

Малюнок Миколи Нікуліна, використаний у фільмі «Фучжоу».

шампанського. Мало того, в останній момент ми одержали із Франції факс, де було написано: перечитавши сценарій, ми зрозуміли, що у фільмі вам потрібно відкривати ці пляшки. І тоді вони нам надіслали екстра-ящики уже з шампанським.

- *Французьке шампанське, американський прапор. Цікаво... До речі, Ви навіть самі не уявляєте, як усі гумористичні сцени, що відбувалися у Вашому фільмі в «Америці», точно «вистрелили» в Європі. Європейський кіноглядач, який втомився від впровадження американізму в єврокультуру, любить посміятися над пародійними елементами, що стосуються Америки. У Вас це вийшло мимоволі?*

- Мені хотілося так зробити. По-перше, за сюжетом мені дуже важливо було запустити головного героя до Америки, щоб потім знову повернутися до цього осліплого художника і до цієї нещасної дівчинки, яка, незважаючи ні на що, любить юнака і продовжує його чекати. А з іншого боку, звичайно, я теж намагався закласти полеміку. Як і на Заході, так і в нас, пресінг найчастіше поганого американського кіно і стереотипів відчувається щоденно. І в ньому є один бік руйнівний. Річ у тім, що незумисне це руйнує

корінну культуру. Цьому не можна протистояти війною чи заборонами, а треба виявити полемічний опір, який все-таки збереже таким чином Україну, Росію, Голландію. Я зробив це у своєму фільмі за допомогою повчального гумору.

- *Ваш фільм світлий і оптимістичний. У наш час багато хто знімає важкі, повні страшного реалізму художні фільми. Чому Ви раптом зняли такий фільм?*

- Я згоден, що сьогодні важко знімати оптимістичні картини. А з приводу себе... Мені важко відповісти на це питання. Нота самоіронії і легкого насміхання над самим собою - вона найулюбленіша в мене. Тому вона присутня і в інших моїх фільмах. Наприклад, мій фільм за оповіданнями Чехова розвивався в іншому жанрі, в іншому ключі. Це інша стихія. А от фільм за Гоголем - у ньому більше від «Фучжоу», оскільки гротеск, несподівані парадокси. Перетин несумісного - побутового світу і фантазії. І мені таке подобається найбільше.

- *Сьогодні український кінематограф у важкому стані...*

- Ви знаєте, як виглядає кіностудія імені Довженка зараз? Фільми не знімаються, зупинені великі проекти, а пройти туди неможливо - так багато товчється там людей. Не кіношників. Здані в оренду приміщення. Таким чином, поступово орендатори, як зозулята, витісняють з рідного гнізда пташенят, які тут народились.

- *Ви бачите який-небудь вихід із становища, яке склалося, і що Ви особисто можете зробити?*

- Як би тяжко не було, намагатимуся знімати фільми. Я також викладаю в Театральному інституті на кінофакультеті і збираюся й надалі працювати зі студентами, відстоюючи таким чином нашу сильну школу кінематографа в наступних поколіннях. Мені також залишилося дозняти мій новий фільм «Сьомий маршрут». Цього разу сучасна історія. Про парадокси сучасного дня.

Оксана Клейберг-Максимчук
Роттердам, спеціально для «Кіно-Театру»

мистецька

хроніка

фільми із Санкт- Петербурга

Під час програми «Вечори Санкт-Петербурзького кіно», яка проходила в Будинку кінематографістів у середині березня, кияни могли пересвідчитися: ленінградська школа живе і розвивається в конкретно визначених естетичних параметрах. Основними особливостями цієї школи, заявленої разом із фільмом Олексія Германа «Перевірки на дорогах», є спрямована проти стандартних уявлень про кіно самодостатність матеріально-предметного світу, посилена замкнутістю і тісністю інтер'єрів, зображення, в яких бракує «повітря» і просторової перспективи, концентрація уваги на самовідчуттях героїв.

Так чи інакше ці риси проявлялися у послідовників Олексія Германа і тривання такої лінії підтвердив, зокрема, фільм «Принциповий жалісливий погляд» (реж. О.Сухачов), фільм, який порушив глибоке й невичерпне питання - відсутність взаєморозуміння між людьми. В центрі його жінка, яка опинилася сам на сам перед проблемою некоммунікбельності і яка стала жертвою власноруч вибудованої перешкоди у спілкуванні з людьми.

Під час «Вечорів» були також показані фільми: «Любов - передвістя печалі» (реж. В.Сергєєв), «Каблучка золота, букет троянд червоних» (реж. Д.Долинін), «Все буде добре» (реж. Д.Астрахан).

Кореспондент «Кіно-Театру».